

saa ofte før, og at ærede Medlemmer jo kende Forslagets Indhold og dets Begrundelse i Enkeltheder, ligesaa vel som Forslagsstillerne. I Fjor vare vi saa uheldige, at 1ste Behandling kom umiddelbart før Jul. I Aar have vi da nogen Tid, og hvis der er god Villie til Stede, tror jeg ogsaa, at vi ville kunne være i Stand til at bringe noget ud af disse Forslag inden Jul, og derved skabe Glæde i mange Tusinde Hjem, hvor der nu kun er Udsigt til Sorg, Nød og Sult baade for voksne og Børn.

Anders Nielsen: Da jeg i Fjor havde Ordet under 1ste Behandling af de tilsvarende Lovforslag, vil det være ret naturligt, om jeg knytter nogle Bemærkninger til dem nu, da de foreligge for os paa ny. Jeg maa maaske gøre opmærksom paa, at i Aar er der kun 2 Forslag, i Fjor var der 3 i Følge. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (J. Jensen, Kjøbenhavns 10de Valgkreds) har, saa vidt jeg har hørt, ikke gjort opmærksom paa dette Faktum. Det har sin Interesse at lægge Mærke dertil. Jeg tog i Fjor og paaviste, hvilken mærkelig Svikmølle de 3 Forslag i Virkeligheden udgjorde. Det 3die Forslag, som jeg siger heldigvis for de Herrens Skyld og for vore Forhandlings Skyld ikke er med i Aar, gik ud paa at fremtvinge en Normalarbejdsdag. Jeg gjorde opmærksom paa, hvorledes dette Forslag vilde vanskeliggøre Produktionsvilkåarene; Produktionsvilkåarenes yderligere Vanskeliggørelse vilde fremkalde en forøget Arbejdsløshed, og saa var det som et Supplement, som et Led i denne Kæde, at de Herrer kom med deres Forslag om Statskassens Bidrag til at afhjælpe Arbejdsløsheden. Jeg imødegik denne Optræden i Fjor. Det glæder mig, at jeg ikke har det behov i Aar. Vi have altsaa kun 2 Forslag i Aar at beskæftige os med. Med Hensyn til Forslaget til Lov om Bidrag af Statskassen til Understøttelseskasser for arbejdsløse, det første Lovforslag, skal jeg ikke sige mange Ord. Jeg skal sige, at jeg tror ikke, Tinget vil finde det rigtigt at beskæftige sig overmaade meget med dette Forslag.

Det er fuldkommen rigtigt, at den Tanke, som ligger til Grund for dette Forslag, beskæftiger Politikere og Nationaløkonomer trindt omkring i Verden, men netop den Omstændighed, at dette er Tilfældet, beviser jo fuldkomment, at dette Spørgsmaal er saa stort, saa vidtrækkende, at det ikke lader sig ordne ved saadanne simple Pennestrøg som dem, der findes paa

dette Lovforslags Papir. Det er en Opgave, som Fremtiden maa løse. Jeg vilde lykønske den danske Rigsdag til at kunne løse den, men vi maa være klare over, at det lykkes ikke paa den Maade, her er foreslaaet, og naar vi ere klare over det, er det ganske unyttigt at beskæftige sig med Forslaget, thi det duer ikke som Grundlag for en Forhandling om dette Spørgsmaal. (*Borgbjerg:* Hvorfor ikke?) Det ligger i Forholdets Natur, det skal jeg ikke beskæftige mig videre med, det ligger ganske i Forholdet, at man ikke ved at øse ud af Statskassen lige ud ad Landevejen kan løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet, det maa løses sandsynligvis ad Forsikringens Vej, maaske ved Bidrag af Stat og Kommune til sin Tid, det skal jeg ikke komme ind paa, men det løses ikke ved Statsbidrag til Fagforeningernes Kasser. Disse Kasser ere Krigskasser i en Kamp — jeg taler ikke imod Fagforeningernes Kasser som saadanne, de gøre deres uhyre store Nytte, men de bruges jo ogsaa under Forhold og paa en Maade, hvor de gøre Skade, men det er ikke det, jeg taler om — altsaa, jeg siger: Fagforeningernes Kasser ere Krigskasser, der benyttes i en Kamp, hvis Resultat ofte er Arbejdsløshed i en stor Udstrækning. Og det gaar ikke an at sige til Staten, at den skal understøtte disse Krigskasser saaledes, at man ad den Vej vil løse Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Derfor — det siger jeg til de Herrer, der afbrød mig — kunne vi ikke gaa den Vej, som her er anvist. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde: Ja, man støtter dog Sygekasserne, og ikke alle Arbejdere ere Medlemmer af disse. Men det er noget andet, Sygekasserne ere jo ikke Krigskasser, som Fagforeningskasserne ifølge deres Natur maa være det. Der ligger den store Forskel ganske klart for Haanden, det behøve vi ikke at disputere om. Altsaa, jeg antager ikke, at Tinget vil anvende megen Tid paa Behandlingen af dette Forslag. Derimod maa jeg i Tilknytning til, hvad jeg sagde i Fjor, anbefale, at Tinget beskæftiger sig med det sidste Forslag paa Dagsordenen. Jeg paaskønner for saa vidt, at de Herrer i alt Fald i den ydre Form have tillempt deres Forslag under Hensyn til at imødekomme, hvad der fra Venstres Side blev fremsat i Fjor, men det er ogsaa nærmest kun i Formen. De Herrer ville have, at de fri Fattigkasser skulle være en Slags administrerende Institutioner, men det skal ikke være de fri Fattigkasser, der selv træde i Forhold som Institu-